

Sözden Gönüle Köprü

Nezaket ve güzel iletişim hikâyesi · 2-4. sınıf (1. sınıfta öğretmen okur)

Teneffüs zili çalınca Kerem sınıftan koşarak çıkmak istedi. Kapının yanındaki masaya çarptı. Masada Ela'nın sabahtan beri boyadığı resim duruyordu. Su kabı devrildi; resimdeki mavi gökyüzü bir anda gölete döndü.

Ela'nın gözleri doldu. "Hep böylesin zaten! Her şeyi bozuyorsun!" diye bağırdı.

Kerem de kızdı: "Ben ne yapayım, masayı oraya sen koydun!"

İkisi de birbirine sırtını döndü. O teneffüste ne Kerem top oynamak istedi ne de Ela ip atlamak.

Ders başlayınca öğretmenleri Nur Hanım tahtaya iki kıyı çizdi, arasına dalgalı bir ırmak ekledi. "Bir kıyıda kırgın biri, öbür kıyıda üzgün biri olsun," dedi. "Aralarında köprü yok. Bu köprüyü ne kurar sizce?"

Sınıftan sesler yükseldi: "Tahta!" "Taş!" "İp!" Nur Hanım gülümsedi: "Bazen en sağlam köprüyü sözler kurar."

Kerem bir süre düşündü. Sonra Ela'nın yanına gitti. "Özür dilerim," dedi. "Koşmamalıydım. Resmini kurutmana yardım edebilir miyim?"

Ela'nın yüzü yumuşadı. "Ben de bağırdığım için özür dilerim," dedi. "Baksana, mavi lekeler bulutlara benzemiş."

İkisi resmin başına eğildi, lekelerin kenarına beyaz bulutlar çizdiler. Akşamüstü Nur Hanım resmi panoya astı. Altına da şunu yazdı: "Güzel söz, gönüller arasında köprüdür."